

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **H. A., e.v. X**
státní příslušnost X
t.č. pobytem X

zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, Praha

proti

žalované: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 10. 2025, č. j. OAM-889/ZA-ZA11-D02-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2025, č. j. OAM-899/ZA-ZA11-D02-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Bulharska republika. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že provedeným dokazování bylo zjištěno, že žalobce vyjádřil obavy z pronásledování na území domovského státu. V Bulharsku pak nemá vytvořené žádné funkční zázemí, a to na rozdíl od České republiky, kde je plně integrován. Žalovaný ani neuvedl nic k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Bulharska. V tom žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění. Z odůvodnění totiž není zřejmé, z jakého důvodu žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státu a zdali v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které mu dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu. Vydané rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
3. Žalobce dále namítal, že ústředním nedostatkem rozhodnutí je skutečnost, že rozhodnutí neuvádí nic k důvodům podání žádosti, či k obavám z pronásledování na území Bulharska. Žalovaný toliko uvádí, že žalobce se obává postihu na území obou států, avšak bez jakékoliv konkretizace. S ohledem na totální absenci zázemí v domovském státě lze spatřovat humanitární příčiny pro projednání žádosti na území ČR.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaný považuje své rozhodnutí za zákonné a přezkoumatelné. Klade důraz na účel řízení, kterým je určení státu odpovědného za posouzení žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany. Nikoliv věcné posouzení důvodů, které vedly k jejímu podání, jejichž posouzení přísluší Bulharsku. Dublinský systém vychází z předpokladu, že se žadatelem bude kterýkoliv členský stát EU zacházet stejně, ať už žadatel podá žádost kdekoliv.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba *není důvodná*.
6. Žalovaný vydal své rozhodnutí v řízení podle nařízení Dublin III. Účelem tohoto nařízení je určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země. K určení tohoto státu je nezbytné vycházet z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III (viz jeho čl. 3 odst. 1). Podle prvního pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pak platí, že pokud nelze na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určit příslušný členský stát, je k

posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém žadatel podal žádost.

7. Cílem žalobních námitek zřejmě bylo zpochybnit možnost žalovaného postupovat podle výše uvedených běžných metod určování příslušnosti podle nařízení Dublin III. V žalobě chybí odkaz na konkrétní ustanovení nařízení Dublin III, které měl žalovaný podle žalobce porušit. Z jejího obsahu však lze dovozovat, že se žalobce domáhá postupu podle druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.
8. Žalovaný má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučují systémové nedostatky ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
9. Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.
10. Tento závěr však podle Nejvyššího správního soudu nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré členské státy EU, které mohou mít příslušnost k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III. *V případě většiny členských zemí (s výjimkou zejména Maďarska, Itálie nebo Řecka) nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky. Proto v rozhodnutí žalovaného postačí jen obecná úvaha ohledně neexistence systémových nedostatků.* Nejvyšší správní soud poukázal na to, že v právu EU i nadále platí zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize v půlce minulé dekády. *Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelnou domněnkou, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka prozatím vyvrácena nebyla* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, body 8 a 9).
11. V naposled uvedeném rozsudku, který se týkal předání žadatele do Rakouska, Nejvyšší správní soud považoval za dostatečné, že rozhodnutí žalovaného obsahovalo alespoň obecnou úvahu o neexistenci systémových nedostatků, byť jí chyběl podklad v podobě konkrétních zpráv. Rakousko totiž s ohledem na výše uvedený princip vzájemné důvěry v té době nebylo státem, o němž bylo možné se domnívat, že v něm dochází k systémovým nedostatkům v azylových řízeních. Podle soudu ani o Bulharsku není

obecně známo, že by tam docházelo k systémovým nedostatkům nebo že by existovaly alespoň určité důvodné pochybnosti o řádném fungování tamějšího azylového řízení. Žalovaný se navíc situací v Bulharsku v tomto směru podrobně zabýval, přičemž vyšel z Informace OAMP Bulharsko (Azylový systém – řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky) ze dne 24. června 2025.

12. Ve správním řízení žalobce žádné výhrady vůči bulharskému azylovému systému nevznese. V žalobě se snaží tento předpoklad zpochybnit. Důvody, které žalobce uvádí, ovšem nemohou být v tomto směru úspěšné. Žalobce toliko obecně uváděl, že na území Bulharska nemá vytvořené funkční zázemí a obává se pronásledování na území Bulharska, aniž by tyto skutečnosti konkretizoval. V rámci žádosti a pohovoru pak uváděl, že do Bulharska vůbec nechtěl jet. Nebylo jeho cílem. Chtěl cestovat po Evropě. Známu mu poradili, aby získal vízum do Bulharska, že pak bude moci cestovat i do jiných států. Žalobce však přijel rovnou do ČR. Vzdálené příbuzné má v Praze. V Bulharsku nemá žádné známé, proto přišel do ČR. Jeho známí tady žijí a pracují již po desetiletí. Soud k věci uvádí, že tyto skutečnosti nemohou princip vzájemné důvěry mezi členskými státy EU vyvrátit. Nezpochybňují předpoklad, že Bulharsko dodržuje základní lidská práva žadatelů o azyl. Soud zde odkazuje i na rozhodnutí NSS ze dne 6. 11. 2025, č.j. 5 Azs 204/2025-38, kterým byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost ve vztahu k přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do Bulharska podle nařízení Dublin III. V usnesení je mj. uvedeno, že podle judikatury správních soudů však dosud nebylo prokázáno, že bulharský azylový systém trpěl systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Dublinského nařízení (bod 16 usnesení).
13. Žalobcem tvrzené nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak nemají z hlediska předmětu tohoto řízení relevanci. Důvody, pro které žalobce nechce žádat o mezinárodní ochranu v Bulharsku, a případné obavy, které má v souvislosti se svou osobní bezpečností, vůbec s předmětem řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí žalovaného, nesouvisí. Jak správně podotýká žalovaný, účelem nařízení Dublin III je určit příslušný stát, který věcně posoudí žádost. Tím je Bulharsko. Až právě tento stát se bude moci věcně důvody žalobcovy žádosti zabývat. Rozhodnutí žalovaného proto nemůže být nepřezkoumatelné, pokud se těmito obavami, které ani nebyly nijak konkretizovány, nezabýval.
14. Určení státu příslušného k posouzení azylové žádosti není otázkou preferencí konkrétního žadatele. Právě naopak – nařízení Dublin III směřuje k eliminaci tzv. *asylum shoppingu*, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí usilovat o získání mezinárodní ochrany.
15. Žalobce dále namítá nedostatek odůvodnění spočívající v chybějícím posouzení obav žalobce z vycestování do domovského státu. Jak již soud ovšem vysvětlil, tyto skutečnosti nejsou předmětem řízení podle nařízení Dublin III. Jeho výsledkem je pouze

určení státu příslušného k projednání žádosti o mezinárodní ochranu. Opodstatněností obav, pro které žalobce o ochranu žádá, se budou zabývat až příslušné Bulharské orgány.

16. S ohledem na uvedené soud nemohl žalobním námitkám vyhovět. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určil Bulharsko. A žalobce nezpochybnil předpoklad, že tamní azylový systém nevykazuje systémové nedostatky, které by jej vystavily špatnému zacházení.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
18. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Brno 14. ledna 2026

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce